

СВЕТАЛИНА В ПЛАМЪКА

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Книга втора от поредицата ПЛЪТ И ОГЪН

Превод от английски език Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Light in the Flame*
Copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023
Тираж: 2500 бр.
ISBN 978-954-27-2948-8

*На теб, читателю.
Без теб всичко това нямаше да бъде възможно.
Благодаря.*

– *Ти си наследницата на земите и моретата, на небесата и световите. Кралица вместо крал. Ти си Господарката на живота – прошепна дрезгаво Никтос, Господарят на смъртта и Земята на сенките, Благословеният, Пазителят на душите и Древният господар на простосмъртните и техния край.*

Устните, които бяха шепнали горещи думи до кожата ми, а друг път бяха изричали хладни, жестоки истини, бяха разтворени. Разширените му сребристи очи, в които бушуваха струйки искрящ етер – есенцията на боговете, – бяха вперени в мен. Изумление и благоговение смекчаваха суровите черти на високите му, широки скули, на правия като стрела нос и изваяната му брадичка.

Къдравата му червеникавокафява коса падна пред златисто-бронзовите му бузи, когато той се отпусна на едно коляно и опря лявата си длан на пода на тронната зала, а дясната – на гърдите си.

Никтос се *кланяше* пред мен.

Отдръпнах се рязко от него.

– Какво правиш?

– Древният господар на живота е най-могъщото същество във всички светове. Негово е надмощието над всички останали Господари и богове – каза сър Холанд.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Само че той вече не беше онзи мъж, когото познавах – рицар от Кралската стража от Ласания или обикновен простосмъртен. Той беше един от Орисниците – не какъв да е, а истинска *Орисия*, нито бог, нито смъртен. Способни да видят миналото, настоящето и бъдещето на всекиго, Орисниците не се подчиняваха на никого от Дворовете на господарите.

Те бяха също толкова ужасяващи, колкото и всеки Господар, а аз не можех дори да преброя колко пъти го бях ритала.

– Той ти засвидетелства дължимото уважение, Сера – допълни Холанд, докато аз продължавах да се взирам в Никтос.

– Но аз не съм Господарката на живота – изтъкнах очевидното.

– Ти носиш единствените истински вългени на живота в себе си – каза Никтос и онзи негов дълбок, мек глас изпрати безброй тръпки по кожата ми. – Ти си Господарката на живота във всеки смисъл, който има някакво значение.

– Той казва истината – приближи се богинята Пенелафи към мен и застана под отворения таван. Обсипаното със звезди небе озаряваше топлата ѝ, светлокафява кожа с нежно сияние. – Не можем да си позволим лукса да го отричаме.

– Но аз съм само обикновена простосмъртна... – казах аз. Имах чувството, че някой е сеял дробовете ми със ситни дупчици, а Никтос *продължаваше* да коленичи пред мен. – Би ли се изправил, или седнал, моля те? Направи каквото и да е друго, само недей да коленичиш. Ужасно е странно.

Никтос наклони глава на една страна и няколко кичурчета коса паднаха върху едната му буза.

– Ти си *истинската* Господарка на живота – точно като баща ми преди теб. Както каза Холанд, засвидетелствам ти уважение.

– Но аз не заслу... – започнах аз, но се спрях. Сърцето ми биеше като чук, а гърдите ме боляха, сякаш ги е стиснал огромен пестник. Движението на етера в очите му утихна. – Би ли спрял, все пак? Моля те.

Господарят се изправи бързо, а струйките есенция в очите му грейнаха така ярко, че почти болеше да ги гледам. Той се изви над мен и впери в мен поглед, който сякаш свали един по един пластове на самото ми същество, и видя... *усети* онова, което

чувствах.

Застинах като вцепенена. Кожата ми се сгорещи и започна да ме сърби.

– Искрено се надявам да не четеш емоциите ми в момента.

Никтос изви тъмна вежда.

– Няма нужда да прибягваш до такъв обвинителен тон.

– Но отговорът ти не беше точно отрицание – отвърнах аз моментално.

Очите на Пенелафи се разшириха.

– Не – отговори той и макар че беше понижил глас, все пак усетих как думата отеква у мен като гръмотевица. – Не беше.

– Спри да го правиш тогава – озъбих му се аз. – Много е грубо.

Никтос отвори уста – най-вероятно за да изтъкне, че аз бях последният човек, който можеше да осъжда чуждата грубост.

– Ти никога не си била обикновена простосмъртна, Серафина – намеси се Холанд равно, както беше правил вече десетки пъти, когато бях напът да се поддам на някой гневен изблик. – Ти си онази, която прави бъдещето възможно за всички ни.

Беше ми казал нещо подобно и преди, докато тренирахме, но сега думите му придобиха съвсем различен смисъл.

– Но аз не съм преминала през Отсяване, а ти току-що каза, че ще...

Затворих очи и не довърших изречението.

Всички тук бяха чули думите ми.

„Вдишай“, наредих си. Смъртното ми тяло и ум нямаше да могат да се справят с мощта на въглените, след като започнех Възнесението. Имах само един шанс да оцелея – и никаква надежда. „Задръж“, заповядах си наум. Защото този шанс изискваше кръвта на Господаря, владеещ един от въглените на живота – кръвта му, както и състената му воля, породена от *любов*.

Любовта на Господаря, чието убийство планирах, откакто се помнех. Нямаше значение, че бях вярвала, че това е единственият начин да спася кралството си.

При мисълта каква ирония е това положение ми се прииска да се разсмее. Само дето щях да умра – най-вероятно през идните пет месеца и преди да навърша двадесет и една години. А с мен

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

щяха да умрат и последните истински въглени живот. Светът на простосмъртните щеше да бъде засегнат най-рано и най-тежко. И в края на краищата Разложението щеше да се разпростре отвъд Земята на сенките, в целия Илизеум.

Издишах бавно и продължително – точно както ме беше научил Холанд преди толкова много години, когато тежестта на всичко станеше огромна, непосилна и започнех да се чувствам така, сякаш ще ме задуши. Предстоящата ми смърт не беше нищо ново. От самото начало знаех, че ще стане така. Нямах значение дали щях да успея да изпълня съдбата си, или не – така или иначе, накрая щях да умра.

Но сега нещата изглеждаха различни.

Най-после бях усетила какво е да си нещо повече от просто инструмент, който използват за дадена цел; просто оръжие, чието предназначение е да бъде използвано, а после – изхвърлено. Бях вкусила какво е да си *действителна*. Завършен, същински човек, а не просто обляно в кръв привидение. Не лъжкия и чудовище, способно да убива без кой знае какво разкаяние.

Но в крайна сметка, аз бях именно такава – а сега го знаеше и Никтос. Вече нямаше как да скрия тази истина – или която и да било друга.

Дробовете ми пламнаха, а в периферното ми зрение се завъртяха мънички искрици. Упражненията по дълбоко дишане нямаша ефект. Ръцете ми започнаха да се тресат, а в гърдите ми лумна паника. Нямах достатъчно въздух...

Нечии пръсти ме докоснаха по бузата. Нечии *топли* пръсти. Рязко отворих клепачи и погледът ми се фокусира върху едно лице с такива изящни черти, че трябваше да се досетя още от мига, в който го видях, че той е повече от бог. Допирът му ме стресна – не само защото беше топъл, а не така леден, както преди да поеме кръвта ми в себе си, а и защото още не бях свикнала някой да ме докосва *изобщо*. Не знаех дали ще свикна въобще – толкова рядко се случваше някой да си позволи да допусне кожата му да влезе в контакт с моята.

Но той ме беше докоснал. След всичко случило се Никтос ме беше *докоснал*.

– Добре ли си? – попита ме той тихо.

Усещах езика си натезал и безполезен – и не заради напрежението, което стягаше гърдите ми, а заради загрижения му тон. Не исках да се тревожи за мен. Не и сега. Това не биваше да се случва, и то поради толкова много причини.

Никтос пристъпи по-близо и наведе глава, докато устните му не се приближиха на сантиметри от моите. По кожата ми пробягаха тръпки и последваха движението на пръстите му, докато те се обвиваха около основата на шията ми. Палецът му нежно натисна надолу, сякаш за да усети по-добре ускорения ми пулс. После повдигна леко главата ми, като че да ме целуне – така, както направи в кабинета си, преди да дойдат Холанд и Пенелафи. Но това нямаше да се случи никога повече. Каза ми го лично.

– Дишай – прошепна Никтос.

Като че ли заповяда на самия въздух да нахлуе в тялото ми – въздух, в който вкусих неговия аромат: на цитруси и свеж въздух. Искриците светлина се разпръснаха, а дробовете ми се разшириха, когато вдишах дълбоко. Ръцете ми продължиха да треперят, докато палецът му се плъзваше по кожата ми, и усещах как сърцето ми препуска лудешки – този път поради съвсем различни причини. Беше застанал толкова близо до мен, че нямаше начин да възпра потока от спомени – за докосването на устните му по шията ми, на ръцете му по голата ми кожа. За примесеното с болка удоволствие, когато ме ухапа и вкуси от мен. За начина, по който се движеше *вътре* в мен, и екстаза, който породил това движение – екстаз, който никога нямаше да забравя и който сгръваше кръвта ми дори в този момент.

Аз бях неговата *първа*.

А той... Той щеше да бъде моят *последен*, каквото и да се случеше от този момент нататък.

Дълбока тъга се прокрадна у мен, охлади горещата ми кръв и изпълни гърдите ми с едно различно, по-тежко напрежение. Поне спях да се чувствам така, сякаш не мога да си поема дъх.

– Понякога ѝ е трудно да забави ударите на сърцето и дишането си – сподели Холанд тихо... *и излишно*.

– Забелязах – отвърна Никтос.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Палецът му продължи да ме гали с движения, леки като перце, докато аз се свихах вътрешно от неудобство. Сигурно си беше помислил... Само боговете знаят какво си беше помислил.

Не исках да знам.

Усетила как лицето ми се сторещява, отстъпих назад, за да се отдръпна от пръстите му, и се блъснах в ръба на подиума. Дланта на Никтос увисна във въздуха за няколко секунди, а после пръстите му се свиха. Той отпусна ръка, а аз се обърнах към платформата и съсредоточих поглед върху изумително красивите тронове, изваяни от масивни късове сенконий. Гърбовете им бяха оформени като огромни, широко разперени криле, чиито върхове се докосваха и свързваха троновете един с друг. Избърсах влажните си длани в панталона си, изпъстрен с петна засъхнала кръв.

– И двамата сте сигурни, че никой друг не знае какво е тя? – попита Никтос.

– Освен баща ти? Ембрис знае за пророчеството – каза Пенелафи, назовавайки по име Древния господар на мъдростта, верността и дълга, докато аз се вземах в ръце, за да мога да се обърна пак лице в лице срещу тях. Разговорът беше прекалено важен, за да го пропусна, докато изпадам в нервни кризи. – Колис – също. Но и двамата не знаят нищо повече.

Етерът в очите на Никтос се завихри отново при споменаването на Господаря Колис, когото всички смъртни – включително и аз, или поне до съвсем скоро – смятаха за Господаря на живота и Краля на боговете. Но Колис беше *истинският* Господар на смъртта. Онзи, който беше научил богове на Превала, който заобикаляше Хайдес, само и само да напомни на Никтос, че всеки живот може да бъде заличен с лекота – или поне така предполагам преди. И предположението ми беше съвсем логично. Бащата на Никтос беше истинският Господар на живота, а Колис беше откраднал въглените на Ейтос.

Преборих се с импулса да потрепера, като си помислих за пророчеството, което Пенелафи беше споделила с нас. Онази част, в която се споменаваше отчаянието на златните корони, може би беше свързана с предтечата ми, крал Родерик, и сделката, която

беше сключил – и която беше станала причината за всичко това. Но пророчествата не бяха окончателни, а просто възможности, и освен това бяха...

– Пророчествата са напълно безполезни – промърморих на глас.

Пенелафи обърна глава към мен и вдигна вежда.

Направих физиономия.

– Извинявай. Прозвуча по-грубо, отколкото исках.

– Любопитно ми е какво точно имаше предвид с тези думи – зачуди се на глас Никтос, а аз го стрелнах с остър поглед. – Но не ги оспорвам.

Спрях да го гледам, като че ли ми се искаше да го наръгам.

– Разбирам защо се чувстваш така – каза Пенелафи с обърканото изражение. – Пророчествата често може да са противоречиви, дори за онези, на които се явяват. И понякога един знае само част от дадено пророчество – началото или края например, – а на друго е известна средата. Но някои пророчества са се сбъждали – както в Илизеума, така и в света на смъртните. Не е толкова лесно да се забележи, откакто Боговете на пророчествата бяха унищожени и последният оракул умря.

– Боговете на пророчествата ли? – повторих.

Бях чувала за оракулите – обикновени простосмъртни, които бяха живели отдавна, много преди аз да се родя, и които са били способни да разговарят направо с боговете, без да им се налага да ги призовават.

– Те са били богове, способни да видят онова, което е оставало скрито за околните, техните истини – както в миналото, така и в бъдещето – обясни Пенелафи. – Домът им бил в планината Лото и служели в двора на Ембрис. Оракулите говорили с тях и те били единствените богове, които Орисниците били готови да посрещнат с искрена радост.

– Не са били единствените – поправи я Холанд тихо.

Разсеях се за момент, като забелязах поруменелите бузи на Пенелафи. Тук определено имаше нещо.

– Майката на Пенелафи е била един от Боговете на пророчеството – продължи Холанд. – Затова и тя е видяла това пророчест-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

во. Само онези богове и оракулите са били способни да съзрат виденията на Древните – на първите Господари.

– Не притежавам останалите ѝ умения – умениято да вижда онова, което други крият или знаят – допълни Пенелафи. – Не съм получавала и други пророчества.

– Това, че са откраднали въглените на живота от Колис, е имало сериозни последици. Стотици богове загубили живота си заради шоковата вълна от енергия – обясни Никтос. – Боговете на пророчеството са били засегнати най-тежко. Били почти напълно унищожени и никога повече не се родил смъртен със заложиби на оракул.

По лицето на Пенелафи пробяга сянка на тъга.

– И така всички други видения, които Древните сънували и които може би са били известни само на тях, са вече загубени.

– „Сънували“? – повдигнах вежди аз.

– Пророчествата са всъщност сънищата на Древните – обясни тя.

Стиснах устни. Повечето Древни бяха от най-старите Господари и затова вече бяха преминали в Аркадия.

– Хм. Не знаех, че пророчествата представляват сънища.

– Не мисля, че този факт ще промени мнението на Сера за тях по някакъв начин – обади се Холанд сухо.

Никтос се изсмя кратко.

– Не, и аз не смятам така – усмихна се Пенелафи, но усмивката ѝ помръкна бързо. – Много богове и смъртни са се родили, без да чуят или видят дори едно пророчество или видение, но е имало времена, в които те са били доста по-разпространени.

– А твоето видение? – попитах. – Знаеш ли кой Древен го е сънувал?

Тя поклати глава.

– Това не е нещо, което онези, които получават виденията, могат да разберат.

Естествено, че не. Но това нямаше значение – Древните господари бяха влезли в Аркадия преди толкова много време.

– Като оставим пророчествата настрана, аз Възнесох Бел, когато я съживих.

Бел не беше Господарка – или поне не и технически погледнато. Кафявите ѝ очи бяха придобили сребристия цвят на очите на Господарите, а и боговете тук, в Земята на сенките, вярваха, че сега ще разполага с по-голяма мощ – но никой не знаеше какво точно означава всичко това.

– Усети се, нали?

– Да – потвърди Пенелафи. – Не беше толкова силно, както когато някой Древен влезе в Аркадия и Орисите издигнат друг да заеме неговото място, но всеки бог и Древен трябва да е почувствал потока на енергия. Особено Ханан.

Видях как сбърчва леко чело от тревога. В ролята си на Господар на лова и божествената справедливост Ханан властваше над Двора, в който се беше родила Бел.

– Ще разбере, че друг е успял да се сдобие с мощ, която би могла да заплаши неговата – допълни тя.

– Само че нищо не може да се направи по този въпрос – каза Никтос, скръстил ръце пред гърдите си.

– Така е – съгласи се Пенелафи тихо. – Нищо не може да се направи.

– Само онези, които присъстваха, когато я върна, знаят, че си Възнесла Бел – погледна ме Никтос. – Нито Ханан, нито останалите Господари знаят какво се случи, когато баща ми повери възгледите на живота на потомците на рода Миръл.

Стомахът ми се стегна, когато си припомних още по-големия шок, нанесен от онзи удар. Не знаех как да се примиря с това, което бях научила – че съм преживяла хиляди животи, които не можех да си спомня. Че съм била Сотория, възлюбената на Колис – онази, по която е бил *обсебен*, и онази, която беше сложила началото на всичко това.

Мислех, че историите за смъртното момиче, което се уплашило от гледката на едно от съществата от Илизеума до такава степен, че паднало от Скалите на скръбта, са просто някакви странни легенди. Но се беше оказало, че тя наистина е съществувала. А онзи, който я беше изплашил така, беше Колис.

Как беше възможно тя да е била мое предишно аз? Аз не бяхах от никого и нищо – е, освен от змиите. Но бях боец. И...

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

„Ти си боец, Серафина, беше ми казал Холанд. Такава си от самото начало. Точно каквато е станала и тя постепенно.“

Богове.

Притиснах пръсти към слепоочията си. Знаех, че Ейтос и Кийла, Богинята на прераждането, бяха направили онова, което смятаха за най-подходящо. Бяха уловили душата на Сотория, преди да влезе в Долината, за да попречат на Колис да я съживи. Постъпката им беше сложила началото на цикъл от прераждания, които бяха завършили с *мое*то раждане. Но това все пак ми изглеждаше като поредното вмешателство. Поредният избор, който ѝ бяха отнели. Не от мен. Може би споделяхме една душа, но аз не бях тя. Бях...

„Ти си просто един носител, който би бил празен без въглена на живота, който носиш в себе си.“

Думите на Никтос бяха прозвучали жестоко, но бяха самата истина. От самото си рождение бях просто празно платно, готово да се превърне в онова, което пожелаеше Господарят на смъртта, или майка ми да го използва по какъвто начин намереше за добре.

Седнах на ръба на платформата, опитвайки се да се преборя с напрежението, което заплашваше отново да притисне гърдите ми.

– Видях Колис неотдавна.

Никтос завъртя рязко глава към мен.

Прокашлях се, неспособна да си спомня дали му го бях казала вече, или не.

– Бях сред тълпата, която се беше събрала да гледа, когато Колис пристигна в Храма на слънцето за Ритуала. Бях в дъното, а лицето ми беше покрито, но мога да се закълна, че погледна право към мен – казах и се насилих да преглътна. – Приличам ли на нея? На Сотория?

Пенелафи вдигна ръка към яката на сиво-бежовата си рокля.

– Ако Колис те беше видял и ти приличаше на Сотория, щеше да те вземе със себе си още тогава.

Издишах накъсано, а дъхът ми се издигна като облаче мъгла пред лицето ми сред ледения студ, който изпълни залата. Погледът ми се стрелна към Никтос.

Кожата му беше изтъняла и под нея разцъфваха дълбоки, тъмни сенки, които ми напомняха как изглеждаше в истинската си форма. Кожата му приличаше на калейдоскоп от среднощно небе и лунна светлина, крилете му наподобяваха на тези на дракен, но бяха изтъкани изцяло от етер – от мощ.

Сега изглеждаше така, сякаш беше напът пак да приеме вида си на Древен.

– Сотория не му е принадлежала тогава, а Серафина не му принадлежи сега.

Серафина.

Можех да преброя на пръстите на едната си ръка колко души ме бяха наричали с пълното ми име, и никой от тях не го произнасяше така, както той. Като че ли беше едновременно молитва и възмездие.

– Не знам как е изглеждала Сотория в началото – заговори Холанд след малко. – Започнах да следя нишките на съдбата ѝ едва след като Ейтос дойде да попита дали може да направи нещо, за да противостои на предателството на брат си. Всичко, което знам, е, че при всяко прераждане е изглеждала по различен начин. Но е възможно Колис да е доловил следи от етер в теб и да е решил, че си дете на простосмъртен и бог – богоподобна или богиня, дошла да участва в Отсяването.

Кимнах бавно и си наредих да спра да мисля за Сотория. Нямах друг избор. Започваше да ми идва в повече.

– Но онова, което направих, вече привлече вниманието им. Не е като да можем да се престорим, че не се е случило.

– Знам – отвърна Никтос хладно. – Очаквам да ме навестят множество неканени гости.

– Фактът, че си негова избраница, ще ти осигури някаква защита – каза ми Пенелафи, макар че гледаше към Никтос. – До тогава всеки Господар би могъл да се опита да ѝ посегне. Дори някой бог. И не е особено вероятно останалите Господари да те подкрепят, ако отвърнеш на удара.

Тя ми хвърли изпълнен със съчувствие поглед и добави:

– Политическите машинации в Дворовете ни са доста архаични.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

И така можеха да се опишат. Друга подходяща дума би била „безпощадни“.

– Но една коронация крие рискове – продължи Пенелафи. – Повечето от боговете и Господарите от деветте Двора, включително и твоя, ще дойдат на церемонията. *Би трябвало* да се подчинят на обичая, който забранява... конфликтите на подобни събития. Но както знаете, някои често престъпват тези граници.

– Знам, и още как... – промърмори Никтос.

Богинята трепна.

– Колис обикновено не присъства на такива празненства, но...

– Но знае, че тук има нещо. Вече изпрати дракените и даките си, както със сигурност сте разбрали – каза Никтос и прикова Холанд с мрачен поглед, който накара Орисника да вдигне едната си тъмна вежда. – Колис не се е появявал в Земята на сенките, от както предаде баща ми, но това не означава, че не може да го направи. Предполагам, че и да знаеш дали може да навлезе в Земята на сенките, или не, така или иначе няма да можеш да ни отговориш на този въпрос.

– За съжаление, предположението ти е правилно – потвърди Холанд, а аз се зачудих дали не е по-дразнещо да знаеш нещо и да не можеш да го споделиш, отколкото да не го знаеш въобще.

Сигурно не, като се имаше предвид колко раздразнена се чувствах сега.

Температурата в помещението пак се затопли достатъчно, но по кожата ми започнаха да пъплят тръпки, когато се замислих какво предстои.

– Какво ще стане, ако Колис пристигне в Земята на сенките?

– Колис е непредсказуем, но не е глупак – отговори Никтос. – Ако успее да влезе в Земята на сенките и дойде на коронацията, няма да се опита да направи нещо пред всички останали Господари и богове. Той се смята за справедлив и доблестен Крал на боговете и обича да поддържа тази фасада независимо от факта, че Господарите знаят истината.

– Но ако... – започнах аз.

– Няма да му позволя да те докосне с пръст – закле се Никтос, а очите му проблеснаха.

Сърцето ми пропусна един удар. Макар тази клетва да беше много мил жест от негова страна, знаех, че е била провокирана от факта, че аз носех в себе си въглените на живота. И от факта, че Никтос беше почтен. Че искаше да ме защити. Че беше *добър*.

– Благодаря, но не се тревожа какво ще се случи с мен.

Видях как Никтос стисва зъби.

– Разбира се, че не.

Не обърнах внимание на думите му.

– Какво би направил Колис, ако разбере, че защитавах онзи, у когото са въглените на живота? – поисках да знам. – Или ако научи, че у мен се крие душата на Сотория? Какво би направил на Земята на сенките? На нейните обитатели? Искам да знам какво ще ти струва моето присъствие.

– Присъствието ти няма да ми струва *нищо* – отвърна Никтос, а сенките под кожата му отново потъмняха.

– Глупости – отсякох аз, а среброто в ирисите му се втвърди до желязо. – Няма защо да ме пазиш от истината. Няма опасност да се уплаша до такава степен, че да се хвърля от някоя скала.

Холанд въздъхна.

– Благодаря за успокоението – отвърна Никтос сухо. – Но ме тревожи повече вероятността да побегнеш в противоположната посока.

Вирнах брадичка.

– Нямам представа за какво говориш.

– Глупости – върна ми го той, а аз присвих очи.

Беше прав. Знаех отлично за какво говори.

Но все едно.

– Колис вече знае, че тук се крие някой, който притежава силата да създава живот – намеси се Пенелафи, без да обръща внимание на вбесения поглед, с който я прониза Никтос. – Но както каза и Никтос, Колис не е глупав. Изпрати даките като предупреждение. За да покаже на Никтос, че е съвсем наясно.

– Но това стана, след като върнах Джема – възразих аз.

Джема беше една от третите синове и дъщери, изпратени в служба на Господаря на живота и неговия Двор по време на Ритуала – традиция, която се спазваше и уважаваше във всички

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

кралства в света на смъртните.

Чест, която се беше превърнала в кошмар под властта на Колис.

Джема беше от малцината, които Никтос бе успял да спаси от Двора на Колис с помощта на богове като Бел и някои други, а после ги бе приютил в Земята на сенките. Беше им дал убежище. Малък шанс да живеят в мир.

И всичко това беше поставено под заплаха от самото ми съществуване.

Джема не беше изпадала в подробности относно дните, които беше прекарала в Двора на Колис, но не беше и необходимо – така или иначе знаех, че никак не е приятно да си любимката на Колис. Каквото и да ѝ бяха причинили, беше достатъчно тежко, за да я накара да се паникьоса, когато забеляза един от боговете от Двора на Колис в Лете. Така се беше ужасила от мисълта, че ще я пратят обратно при него, че беше избягала в Умиращата гора, където я очакваше сигурна смърт.

– Не реагира на онова, което направих с Бел – продължих аз. И после допълних: – Доколкото ми е известно.

– Само защото са го хванали неподготвен – предположи Пенелафи. – Не беше нещо, което е можел да очаква той, нито който и да било друг.

После хвърли поглед към Никтос и го попита:

– Не те ли е викал при себе си?

– Не.

– Наистина ли? – попитах настойчиво.

Никтос кимна.

– Ако реши да го направи, няма да съм в състояние да му откажа – ще мога само да забавя нещата.

– Сигурно предпочита да е по-предпазлив сега – каза Пенелафи. – И като се има предвид какво може да се скрие в Земята на сенките, предполагам, че е и доста любопитен да разбере как е възможно въглените на живота да съществуват и как би могъл да се възползва от такъв източник на сила.

– За да осъществи какъвто там извратен идеал на живот иска да създаде – добави Холанд.

– Знаете какво е направил с Избраниците, които изчезнаха,

нали? – попита Никтос, вперил остър поглед в Холанд. – Онези същества, които наричат „Преродените“?

– Знам, че онези, които нарича „Преродени“, не са единственото извращение на живота, което е успял да създаде – отговори Холанд, впил тъмните си очи в очите на Никтос. – И вече видях част от другите произведения, за които е допринесъл. Част от онова, което боговете от Двора му са направили в света на простосмъртните.

Никтос склочи вежди и хвърли поглед към мен.

– Шивачката ви.

Отне ми секунда да се досетя, че имаше предвид шивачката на майка ми.

– Андрея Джоанис?

Преди да я заваря мъртва, бях зърнала бог Мадис близо до дома ѝ в Камен връх – една област близо до Страудско море. Вените ѝ бяха потъмнели под кожата така, сякаш бяха пълни с мастило, а очите ѝ... очите ѝ бяха изгорени. Никтос беше проследил Мадис през онази вечер и накрая беше стигнал дотам. Той също вярваше, че Андрея е мъртва.

– Като че ли се съживи. Седна и отвори уста. И имаше четири остри зъба, които не бях виждала преди.

Холанд изръмжа някаква къса, гърлена дума на език, който не успях да разпозная, завъртя глава и се изплю на земята.

Вдигнах вежди.

– Моля?

– Нечист? – присви очи Никтос, който явно беше разбрал думата.

Орисникът кимна.

– В такива се превръщат смъртните, ако животворната им сила – кръвта им – им бъде отнета и не бъде възстановена. Няма значение кои са били преди. Това разлага ума и тялото им отвърте и ги превръща в безпощадни създания, водени единствено от неутолима жажда за кръв. В Нечисти.

Никтос беше като вцепенен.

– Убийството на смъртен по време на хранене с кръвта му е забранено, откакто свят светува.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– И именно по тази причина – отговори Холанд. – Но така се поддържа равновесието.

Вдигнах ръце раздразнено.

– Как, по дяволите, помага на равновесието това да превърнеш смъртен в подобно нещо?

– Равновесието се поддържа, като отнетият живот бъде възстановен, за да напомня на боговете, че неспособността им да се контролират има тежки последици. Начините за поддържане на равновесието невинаги са толкова разбираеми, колкото когато Господарят на живота върне живота на някой смъртен например – обясни Холанд и заби поглед в мен. Сериозен. Всевиждащ. – Друг живот трябва да бъде пожертван вместо него.

Поех си дъх рязко. Стомахът ми като че ли се беше превърнал в черна дупка.

– В нощта, когато съживих лейди Марисол, доведеният ми баща, кралят на Ласания, умря в съня си – казах аз. До този момент дори не ми беше хрумвало, че между този факт и постъпката ми би могло да има нещо общо. – Богове. Аз ли съм убила доведения си баща?

– Не – намеси се Никтос, присвил очи към Орисника. – Не си.

Втренчих се в Никтос. Как можеше да е толкова уверен? На мен определено ми прозвуча, като че ли бях направила именно това.

– Не е било умишлено – поясни Холанд. – Но ѝ е било време да умре. Ти си се намесила, нарушила си равновесието, и е трябвало то да бъде възстановено.

– От кого? – попитах. – Кой решава как да се възстанови?

Холанд ме погледна.

Застинах.

– Ти ли?

– Не точно той – намеси се Никтос. – Всички Орисници. Те са като... чистачите на космоса.

Нямах представа какво да кажа. Или как да се чувствам, след като бях разбрала всичко това – е, освен гузна. И именно така следваше да се чувствам, защото макар че крал Ерналд не беше кой знае колко велик водач, не беше и лош. Само че всъщност не

изпитвах нищо, освен моментна изненада и лек срам. Както когато убивах и знаех, че почти няма да се сетя за това повече.

И това ме безпокоеше.

Намирах самата себе си за обезпокоителна.

Но точно сега не можех да си позволя да се ровичкам по-дълбоко в тези чувства, защото това не беше единственият живот, който бях възвърнала.

– Ами ако бъде съживен някой бог? Необходима ли е смъртта на друг бог, за да се възстанови равновесието?

– За щастие, не – отговори Никтос. – Това правило е приложимо само спрямо простосмъртните.

– Не ми звучи особено справедливо – промърморих. Отдъхнах си, че не съм убила друг бог, но въпреки това бях осъдила някой неизвестен, неназован простосмъртен на смърт, когато съживих Джема. – Искане ми се да го знаех по-рано.

Холанд ме изгледа внимателно.

– Щеше ли да промени решението ти този факт?

Затворих уста рязко. Не можех да отговоря на въпроса му.

– Но сега знаеш онова, което вече си знаела. Някои уроци са неизбежно болезнени – продължи той. Усмивката, която се изписа на лицето му, беше тъжна и мека. И за щастие, мимолетна. – Така или иначе, ако тази Андрея не беше убита, щеше да избяга от дома си и да нападне първия човек, изпречил се пред очите ѝ – мъж, жена или дете.

– Заради Мадис ли е станала такава? – попита Никтос.

– Мисля, че Мадис се е опитвал да... поправи онова, което е сторило едно от творенията, които Колис е изоставил – отговори Холанд, като наведе леко брадичка. – И това е всичко, което мога да кажа по този въпрос. Не знам почти нищо друго. Но да разкрия нещо повече би означавало да се намеся неправомерно.

– А той и без това вече е на границата – напомни Пенелафи на всички ни, но най-вече на Никтос, който отново беше вперил раздражен поглед в Орисника. – В този момент обаче нашата най-голяма грижа не е това, което прави Колис. Не бива да бъдем и твоя.

Не бях сигурна доколко съм съгласна с преценката ѝ.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Попита какво би направил Колис, за да се добере до въглените на живота. Би потърсил начин да си ги присвои. Може би не би прибегнал до най-жестоките методи... – продължи тя, а ярките ѝ сини очи сякаш потъмняха от тревога. – Но ако разбере коя си била *преди*, не би се спрял пред нищо, само и само да станеш негова.

– Пенелафи – обади се предупредително Никтос.

– Това е истината – каза тя, като се обърна към него. – Няма как да я скриеш от нея. Може би няма как дори да се опиташ.

– Нямаш представа на какво съм способен, ако е необходимо – отвърна Никтос.

– Така е – съгласи се тя с по-мек глас. – Но ти знаеш *точно* на какво е способен Колис. Аз също знам. Би опустошил цялата Земя на сенките, само и само да се добере до своята *граека*.

На древния език на Господарите думата *граека* означаваше „живот“. Но както беше казал Айос, беше взаимнозаменяема с думата „любов“.

Джема беше първият човек, когото бях чула да използва тази дума. Беше споменала, че Колис често говорел за своята *граека* и че според нея тя имала нещо общо с онова, което направил с изчезналия Избраник, който се върнал различен и у него имало нещо не наред. Който се превърнал в нещо студено. Нещо мъртво. Нещо *гладно*.

Едва успях да потисна потреперването си.

– А какво би направил на Никтос, ако той се опита да ме защити?

– Няма нужда да се тревожиш за това – обърна се към мен Никтос.

– Сериозно ли говориш? – възкликнах аз. – Тук става дума за човека, убил майка ти и баща ти. За онзи, който е набучил боговете на върха на стената на Превала, за да ти напомни колко крехък е животът.

– Не е като да съм забравил – отговори той, а в очите му се завихриха сияйни струйки етер. – Но каквото и да направи Колис, то не би променило нищо. Аз ще се погрижа за него.

Поклатих глава с нарастващо раздражение.

– Би могъл да те убие...

– Не, не би могъл – прекъсна ме Холанд и аз завъртях глава към него. – Както вече казах, винаги трябва да има равновесие. Във всичко – дори сред Господарите. Животът не бива да съществува без смъртта, и двете не бива да съвпадат.

– Чакай – отпуснах аз ръце. – Имаш предвид като... като Господар на живота и смъртта едновременно? Възможно ли е това? Защото ти каза „не бива“, а не „не може“.

– Всичко е възможно – отговори Холанд. – Дори невъзможното.

Вторачих се в него, мъчейки се да запазя самообладание.

– Невероятно полезно изказване. Премного ти благодаря.

Холанд се засмя.

– Иска да каже, че такова създание – Господар както на живота, така и на смъртта – не би трябвало да съществува. Би било немислимо за въглените и на двете да съжителстват в едно същество. Но ако беше възможно... – каза Никтос и се изсмя кратко, вдигнал тъмните си вежди. – Каква мощ би владяло то? Мощ, която действително би могла да се нарече „абсолютна“. Би било в състояние да създава и руши цели светове в един и същи миг.

– Няма да има кой да спре такова създание – допълни Холанд. – И няма да е възможно да се съхрани равновесието. По тази причина, Орисиите се погрижили още много отдавна тази мощ да бъде разделена и липсата на единия от двата въглена да причини срыв на всички светове. Не като Разложението. Това не би било бавна смърт. Би било внезапно и окончателно – за всички. Колис не може да Възнесе друг Древен господар, който да заеме мястото на загиналия. Ако убие Никтос, той би осъдил самия себе си на гибел. Поне това му е ясно.

Да – само че, технически погледнато, аз бях направила именно това с Бел, и така тя щеше да заеме мястото на Ханан, ако той загинеше.

Но новината, че Колис не би убил Никтос, ми носеше облекчение. И все пак – как можехме да сме сигурни какво би или не би направил Колис? Нямаше как. Колис не ми звучеше като да е от по-разумните Древни господари.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Усетих как пак ме изпълва раздразнение.

– Какво иска той въобще? С каква цел е създал всички тези същества?

Холанд изсумтя.

– Хубав въпрос.

– Въпрос, чийто отговор знаеш, но не можеш да разкриеш? – отвърнах моментално.

– Всъщност не го знам – рече той. – Орисиите не могат да четат мисли.

И освен това изобщо не помагаха.

– Иска да властва над всичко – както над Илизеума, така и над света на простосмъртните – отговори Никтос. – Дворовете на Илизеума ще заменят кралствата в света на смъртните. И така ще останат само той и неговите привърженици, а смъртните ще бъдат поставени на място веднъж завинаги – или поне така вярва той. А мястото им е под онези, които са по-велики и достойни от тях. И предполагам, че иска тези скверни подигравки със същността на живота, които създава, да му помогнат да осъществи целите си.

Значи Колис си създаваше войска от смъртни, водени изцяло от глада? Стиснах коленете си, докато не усетих костите под пръстите си, обхваната от внезапна нервност.

– Но това е невъзможно.

Холанд отвори уста.

– Ако пак кажеш, че е възможно всичко, дори и невъзможното, като нищо ще се разпищя – предупредих го и Орисникът затвори уста. – Смъртните ще се опитат да му се противопоставят. Дори онези от тях, които са най-верни на боговете. Ще трябва да се пребори с цял един свят – и над какво ще му остане да властва в крайна сметка?

– Няма да е лесно и би довело до толкова смърт, колкото дори на мен ми е трудно да си представя – каза Никтос. – Ще се превърне в господар на кралство, пълно само с кости.

– Но би ли го възпрял този факт? – попита Пенелафи тихо. – Възпирал ли го е някога?

Явно не.

Колис все пак нямаше да получи онова, което желаше. Не и след моята смърт. Щеше да се превърне в господар на кралство от кости.

Не можех повече да стоя мирна, така че се изправих и се пресегнах да взема кинжала от сенконий, който Никтос ми беше върнал; изведнъж обаче се сетих, че го бях оставила в кабинета му. Обърнах се към Холанд.

– Колко време остава на света на смъртните? – попитах и преглътнах тежко. – След като умра.

– Няма да умреш – заяви Никтос така твърдо, сякаш притежаваше властта да направи такава прокламация.

Но не притежаваше.

– Ще умре – каза Холанд тихо. – Ще умре без любовта на онзи, който я Възнесе – любов, която не може да бъде пренебрегната. Любов, която настоява да ѝ бъде отдадено дължимото.

После погледна към Никтос и допълни:

– А ти...

– И първия път те чух – сонях му се аз, а Господарят прокара пръсти през косата си.

– Не, не си. Не чу *защо* той не може да те спаси при настоящото положение – отвърна Холанд и наведе глава към Никтос. – Нали така, Ваше Височество?

Усетих как въздухът се сгъстява от напрежение, докато Господарят и Орисникът се взираха един в друг мълчаливо. А после Никтос потвърди:

– Да. Така е.

Изражението му беше непроницаемо. Усетих как у мен се прокрадва тревога.

– За какво говорите въобще?

Едно мускулче на слепоочието на Никтос потрепна.

– Аз не мога да обичам – процеди той през стиснати зъби, все още обърнат към Холанд. – Уверих се, че няма да имам слабост, от която някой да може да се възползва.

Нещо ми подсказваше, че зад тези думи се крие нещо много повече.

– И как можеш да си сигурен в това?

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Заради Мая – отговори той. Имаше предвид Господарката на любовта, красотата и плодородието. – Накарах я да махне кардията ми.

Пенелафи ахна и очите ѝ се разшириха от потрес.

– Орисии – прошепна тя. – Не познавам друго, който да е правил такова нещо.

Явно пропусках нещо важно, освен това започваше да ми омръзва да задавам въпроси.

– Какво е „кардия“?

– Онази част от душата, с която се раждат и умират всички живи същества; нейната искра. Тя им позволява да обикнат друго – някого, с когото нямат кръвна връзка, – неразривно, безкористно и напълно – преглътна Пенелафи. – Трябва да е било такава агония да го изтръгнат от теб. Да ти отнемат напълно способността да обичаш.

ЗА АВТОРА

Дженифър е писателка, оглавила класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дълнопробни филми със зомбитата, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и двете кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни романи. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни Хайпириън“ и „Харлекуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър Колинс“.

ДРУГИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО НА ПЛЪТ И ОГЪН

КОРОНА ОТ ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ

ВОЙНАТА НА ДВЕ КРАЛИЦИ

ПЛЪТ И ОГЪН

СЯНКА В ЖАРТА

СВЕТЛИНА В ПЛАМЪКА

ЗАВЕТЪТ

ПОЛУ-КРЪВНА

ЧИСТОКРЪВНИ

БОЖЕСТВА